

Lob, flere Gange maa forandres under Skiftet, hvilket let vil fremkalde Vallens og Usikkerhed i Boets Bestyrelse. Ei heller er der overhovedet nogen Ubillighed i, at Arvingerne maa finde sig i den til Kreditorernes Betyggelse fornødne Konkursbehandling, naar de ikke ville vove at paatage sig Gjælden.

Eigesom Forslagets Ordning efter det Anførte formentlig er grundet i Sagens Natur, saaledes maa den vistnok ogsaa ansees stemmende med hvad der efter rigtig Lovfortolkning er gjældende Ret. Efter Christian den Femtes Lov fandt Konkursbehandling Sted i Dødsboer, naar Arvingerne fragik Arv og Gjæld jfr. D. L. 5—14—30 og følgende Artikler, af hvis Indhold paa det klareste fremgaaer, at Boet behandles efter Konkursens Grundsaetninger. At der i disse Boer alene kunde tages Hensyn til Kreditorernes Interesse, fulgte ogsaa med Nødvendighed deraf, at Arvingerne efter Lovbogens Regel maatte frasige sig Arven for at undgaa Ansvar for Gjælden og saaledes aldeles ingen Interesse havde i Boet. I sidstnævnte Henseende foregik nu vel ved Frdn. 8de April 1768 den Forandring, at Arvingerne ved at overlade hele Boets Behandling til Skifteretten kunde undgaa Ansvar for Gjælden og desuagtet tage Arv, naar Boet gav Overflud. Men det var vistnok Forordningens Mening, at Boets Behandling isvrigt maatte blive den samme som forhen i de Boer, hvor efter Lovbogens Regel med Gjælden tilfælle Arven var fragaaet, altsaa en Konkursbehandling. Hermed stemmer ogsaa ganske den i Forordningen indeholdte Forudsætning, at Arvingerne ikke kunne tage bindende Beslutninger i Boets Anliggende, men alene gaa Skifteretten tilhaande med Dplysning og Raadforelse. Lovbogens Ordning og Frdn. 8de April 1768 stemme altsaa overens med Forslaget i det Hovedtræk, at Dødsboet undergives Konkursbehandling, naar Arvingerne ikke stille sig som Skyldnere i den Af dødes Sted.

Denne Konkursbehandling er imidlertid efter Forslaget ligesom efter den gjældende Ret væsentlig forskjellig fra den i Konkursloven foreskrevne Behandlingsmaade. Med denne har Forslagets Ordning vel de Træk tilfælles, der følge af Konkursens almindelige Grundsaet-

ninger, saasom, at den sædvanlige Retsforfølgning standses (§§ 33—34), at der i Reglen skal udgaa en almindelig Indkaldelse til Kreditorerne (§ 19), at Realisationen af Boets Effekter stæer i Kreditorernes Interesse, altsaa ordentligvis gennem Dvangsauktion (§ 26), samt at Kreditorerne ere de Stemmeberettigede i Boets Anliggende, indtil deres Fyldestgjørelse er sikret (§ 18). Derimod har Forslaget ikke i disse Konkursboer gennemført Grundsaetningen om Boets Bestyrelse ved Kreditorerne selv gennem Kurator og Kreditorudvalg, og der er ikke saaledes som i Konkursloven tillagt Skiftesamlingens Flertal Raadighed over Boet Kun, naar de paa Skiftesamlingen Modende ere enige, bliver deres Beslutning i Reglen at følge (§ 23). Konkursbehandlingen kan derhos i visse Tilfælde afsluttes uden forudgaaende Indkaldelse af Fordringshaverne, jfr. § 42. Endelig bemærkes, at Proklamaets strengt præklusiv Karakter er bevaret (§ 21, sidste Stykke), og at Konkurslovens Afkræftelsesbestemmelser ikke finde Anvendelse.

At Forslaget er blevet staaende ved denne Behandlingsmaade, som i det Væsentlige stemmer med den nugældende Ret, har navnlig sin Grund i, at de heromhandlede Boer ifølge deres Bestaafenhed i Almindelighed kræve en simplere og mere summarisk Behandling end de Boer, Konkursloven har for Die. Om der end ikke efter Retsreglernes Indhold er Noget til Hinder for, at ganske ubetydelige Boer komme under Konkurs i Skyldnerens levende Eive, vil dette dog i det virkelige Liv mindre hyppigt være Tilfældet. Derimod vil netop det langt overveiende Antal af de Boer, der undergives Konkursbehandling, fordi Skyldneren er død, uden at Gjælden er vedgaaet, være saa smaa og lidet forviklede, at den Behandlingsmaade, Konkursloven foreskriver, vilde medføre usforholdsmæssig Bekostning og Omkost. Som medvirkende Grund til de ovennævnte Afvigelser fra Konkursloven skal derhos fremhæves, at Udfigten til, at Boet kan give Overflud, her gjør sig gjældende med større Styrke end i de Boer, der i Skyldnerens levende Eive komme under Konkurs, hvilket navnlig er af Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Proklamas præklusiv Virkning. Endelig skal det endnu be-